

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Hirdetések díjazabály szerint.

az benne örök időkre — s így méltán remélheti azt, hogy nagygyá, hatalmassá leend, mert kiralya a nemzet alkotmányos vezére, — kit Isten soká éltesse!

A fogadás programja annak idején közölve lesz; annak több pontjához nem szólunk; pedig azért, mert megvagyunk győződve, hogy

Nagyon természetes, hogy ez aztán magától elesik, ha Ő Excellentiája netalán nem akarná

Egy eltévedt üstökös, mint az égi testek rabló lovagja, kiméletlen kegyetlenséggel rohant keresztül az időn s lángoló farkának egy-egy ütésével, belevetve az apró égitesteket a végtelen semmibe. — Közeledtek ilyedten kapaszkodtam meg valami lilaszín tömegbe, a mely sebes forgással röpitett tova, hogy csigaszerű körben beszállítson egy másikba, melynek zöldes zománczán kődfátyolképeként látszott a múlt. —

Azán a népvándorlások, az a küzdelem, a mit az el-
szaporított emberfaj a megélhetésért vívott, a hol a
bűszke lelkesültség folytatta véres csatáit, a barbaris-
mus vandalizmussal, hogy győzzön, vagy összeomljen
végkép az ellen csatabárdjától, vagy pedig a lehatal-
masabb fegyvertől, melynek neve: korszellem. —

Jó, hogy csak álom volt az egész, nehéz álom, a mely egy nemzetnek koblén feküdt, mint boszorkány nyomás, elmúlt. — Ne folytassuk, mert még nekünk lesz okunk a panaszra . . .

Debreczeny.

vagy nem tehetné; de akkor ezzel kellett volna a bizottságnak határozatát megérvelni és nem azzal, hogy úgy is ott lesz mindenki — miután itt csak a kegyelmes ur akarata vagy nem akarása az egyetlen elfogadható érv. —

S engedelmet kérek, ha az ünnepélyességek a város polgársága nevében lesznek rendezve; akkor azt nem lehet tenni, hogy ugyan azon polgárság hódolatának nyilvánításától visszattartassék.

Azután ott vannak az Ő nagyméltósága tárczája keretébe tartozó hivatalok; vajon lehet ő tőlök rossz néven venni, ha külön akarják kifejezni hódolatukat, akár mint legmagasabb előljárójuk, akár mint a város diszpolgára előtt? Bizony nem; mert csak ritkán van, vagy talán soha sincs alkalmuk arra, hogy személyesen ismerkedhessék meg, személyesen adhassák át hódolatukat annak, a kinek összes jövőjük, ambíciójuk teljesülése, szóval minden a mi életükre valaminemű behatással lehet, kezébe van letéve.

Nagyon meg lehet ezeket szivlelni, s nem árt, ha a bizottság komolyan meggondolja.

Legyen azonban akárhogy rendezve az ünnepélyesség; legyen e fény pazar, vagy szegény — mi örömmel várjuk a napot, a mely Ő Excellenciáját körünkbe hozza s teljes szívünk szeretetével kívánjuk neki, hogy érezze jól magát városunkban, a hol meg vagyok győződve róla — őt mindenki igaz szívből tiszteli és szereti.

Debreczeny.

IRODALOM.

* **Előfizetési fölhívás** Dankó Pista újabb nótáira. Dankó Pista, a kedvelt magyar népdal szerző és költő, újabb, illetőleg ezentúl szerzendő nótáinak kiadására a 36 iv óta fenálló Valentin Károly fia pécsi zeneműkereskedő cég vállalkozott. Ezen hazafias vállalat méltán megérdemli a magyar zenét kedvelő közönség pártolását, mert Dankó neve elég garanciát nyújt arra nézve, hogy ezen új sorozatban époly jó magyar népdalokat fog nyújtani, mint ezt eddigi kiadványaival is alkalma volt bebizonyítani. Az általa szerzett magyar népdalok közül már is egész sereg országsherte el van terjedve, egyaránt éneklék ezeket épugy főnyes palotában, mint a legszegényebb kunyhóban, úgy városokban, mint falvakon, nem is esoda, hisz magyar zamatosságra és eredetiségre nézve alig van versenyképes vetélytársa. Dankó Pista kiváló tehetsége mellett még azon körülmény is szól, hogy az újabb népsziművek legnagyobb részéhez ő szolgáltatja a népdalokat, melyek annak idején szintén kizárólag az „újabb nóták”-ban fognak megjelenni. „Dankó Pista újabb nótái” két két új, eddig még meg nem jelent, magyar népdalt (énekre és zongorára) tartalmazó 60 kros füzetekben f. évi október hótól fogva fényes kiállításban jelennek meg. Az előfizetési ár egy egész évre vagyis 30 füzetre 15 forintban állapított meg és a füzetek mindig megjelenés után azonnal bérmentve küldetnek meg. Megrendeléseket elfogad egy kiadóhivatal valamint minden hazai könyv és zeneműkereskedő cég.

Apróságok.

Midőn egy városi lelkész egy napon hosszú prédicációt mondott, egy előkelőbb barátja eleje tartáráját, mintegy jelezni akarva ezzel, hogy már későn van. A pap ránéz az órára és félhalkan mondja: „Az óra jól járhat, de a mutatója rossz.”

Egy négy éves fiú egy napon ebédközben füttyölni kezdett. — Atyja ezt megtilta és mondá:

„Ne füttyölj ebédközben, mert ostoba feleséget kapsz.”

„Papa” felelt a gyermek, „akkor te bizonyosan füttyöltél ebéd közben.”

„Nándor fiam” ezt hirdeté egy apa a hírlapokban, — „a helybeli templom tornyáról leesett s ennek következtében meghalt. — A ki ismeri a torony magasságát, az méltányolni fogja fájdalom mélységét.”

Egy együgyű atya, következő tartalmu levelet irt a fiának:

„Kedves fiam! ha te jól érzed magadat, úgy mi is jól érezzük magunkat. — Itt küldök egy ócaka kabátot, csináltass belőle ujjat. — Egyszermind tudtomon kívül küld anyád 3 frtot, bánj takarékosan a pénzzel, különben számár vagy és én maradok apád N.N.”

Egy ostoba fiatal ember, kigunyolt egy nála idősebbet nagy fülei miatt.

Ez azonban így főzte le a gunyolódót:

„Igaz ugyan, hogy füleim egy kissé hosszúak egy emberre nézve, de az ön fülei egy számárra nézve igen rövidek.”

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1893. augusztus 16.

— **Lukács Béla** kereskedelmi miniszter úrnak a város diszpolgárrá megválasztása indokából kiküldött bizottság azon megbízatásának, hogy ő nagyméltóságát a város vendége gyanánt hívja meg, eljárván, ő nagyméltósága Gyulafehérvár sz. kir. város meglátogatását e hó 20-ra határozta el. A fogadtatás ünnepélyének rendezésére kiküldött nagy bizottság, több kisebb bizottságra osztott fel, kik a rendezés körüli teendőket végzik. — E helyen értesítjük polgártársainkat arról, hogy Ő Excellenciája e hó 20 án Szent István napján délután 5 órakor fog városunkba érkezni. —

— **Az 50-ik hadkerületi** parancsnokság, a 12-ik hadtest parancsnokságtól nyert rendelet következtében, felhívta a kiegészítő kerületéhez tartozó összes szolgabirodságokat s hatóságokat, hogy a tartalékosokat a fegyvergyakorlatokra leendő bevonulástól tiltsák el, a növekedő kholera veszély miatt.

— **Az „Assotiatio Transsylvanica”** culturgegyet gyulafehérvári fiókja, folyó hó 13-án vasárnap a görög kel. iskolában gyűlést tartott, a mely alkalommal az egyet megválasztotta a tisztikarát. — Elnök Mikesperes lett, a többi megválasztott tagokról biztos értesítésünk nincs. — Nagyon jó benyomást tett a gyűlés az a ténye, hogy egyik oszlopos cultur tagját kihagyta. Értesítés szerint, a gyűlés nem lépte túl hatáskörét, nem politizált; persze erről hiteles adatunk nincs. — Gyűlés után bankett volt a „Nap” vendéglő arénájában, a hol mintegy 25 főből álló vendégkoszoru fogyasztotta az ebédet vagy kilenczven üresen maradt teríték mellett. — Biztosan jobban sikerült volna az a gyűlés is, ha nem cultur, de politikai összejövetel lett volna. — Azt hiszem így mégis csinált egy kis fiaskót.

— **Eltűnt.** Egle Lajos 15 éves, termete magas, arcza barna, haja fekete, július 1-én nyomtalanul eltűnt. Megkérjük mindenki, ha róla valamit tudna az elkeseredett szülőknek Egle Károly, Szinérszeg, Buziás, czim alatt tudomásukra adni szíveskedjen.

— **Az Emke** következő felhívást bocsátotta ki: Felhívás az összes tagokhoz az egyesületi jelvény ügyében. Választmányunk alapszabályszerűleg gondoskodnia kellvén arról, hogy tagjaink kirándulások és más testületi megjelenések alkalmával külsőképen is az egyesülethez való tartozásukat feltűnthessek: diszes jelvényeket készíttetett, mely mint emléktárgy is rendkívüli izléses és becses. A jelvény havasi-gyopár virágot ábrázol, közepén a magyar állam czimerével és egy átfogó szalagon az egyesület nevével. A jelvényt tagjaink számához képest több száz példányban rendeltük meg, számítva arra, hogy minden egyes tag örömmel fogja azt kiváltani és a testületi szellem erősítése képen is a megfelelő alkalmakkor viselni. Ezek következtében tehát hazafias tisztelettel kérjük, hogy a jelvény 1 frt 50 kr árárt postautalványon lehetőleg postafordultával megküldeni szíveskedjék, hogy a megindult turista-mozgalom alkalmára minden tagunknak a jelvényt ideje korán kézbesithessük. Kolozsvárt, 1893. június hó 25-én. Honfiai üdvözléssel: Feilitzsch Arthur báró, ügyvezető alelnök Radnóti Dezső, titkár.

— **Az E. K. E. tulajdonában levő radnaborbereki fürdőben** a kitűnő gyógyító hatású vasas ásvány-vizet, mely a balneotechnika útásításai szerint dugaszolva változatlan állapotban szállítható, kedvező feltételekkel bérbe adjuk. E bérlet feltétele, az E. K. E. titkári hivatalában (Belsőmagyar-utca 3. sz.) megtekinthetők. Az ásványvíz különben hasonmása a hírneves karlsbrunni, charlottenbrunni és krynicai vizeknek; orvosi értéke is megfelel ezeknek. Kellemes ízénél jelentékeny szénsav és bicarbonat tartalmánál fogva pedig mint élvezeti víz is forgalomba hozható. Az ajánlatok aug. végeig az említett titkári hivatalhoz küldendők. Kolozsvárt, 1893. július 26. Feilitzsch Arthur báró, ügyvezető alelnök. Radnóti Dezső, titkár.

— **Hamis pénzverőgép a községi bírónál.** Várfalván, Szentmihályfalván, Aranyos-Rákoson,

Kövenden, Bágyonban és Tordán mint levelezőnk jelenté, hamis egy forintosok, koronák és hatosok vándoroltak kézről-kézre sokáig. A hamis pénzdarabok közül néhány a hatóság kezébe került. Megindították erre a nyomozást egész Torda-Aranyosmegyében. Csegezy Lajos körjegyző kutatott a legtöbb eredménnyel, mert a pénzhamisító bandát Várfalva községben szerencsésen fel is fedezte. A banda tagjait bekísérték Tordára, vallatták, fagatták, de a banda fejét sehog sem akarták elárulni. A körjegyzőnek a mult héten erős gyanuja támadt, hogy a foglyok a várfalvi bírót kémlik. Hirtelen házkutatást tartott a bírónál, Pálfi Sz. Imrénél s kisült, hogy gyanuja éppenséggel nem volt alaptalan. A bírő házában volt elrejtve a hamis pénzverő masina, a melyet hat darab készülőfélben levő hamis egyforintossal együtt nyomban le is foglaltak. A gépet, a pénzdarabokat meg a községi bírót tegnap átadták a tordai törvényszék fenytő osztályának.

— **Az amerikai fakir.** Megirtuk, hogy Seymour ajánlatot tett a chicagói kiállítás igazgatóságának, hogy őt hétre elevenen eltemetkezik. Dunn, az imprezariója, most egy angol lapban elbeszéli, hogy Seymour Indában már háromszor megpróbálkozott ezzel a különös mulatsággal. A temetkezés előtt néhány napig zsíros tápláló-cledellel él. A koporsóba zárás előtt pedig teleszivja titdejét friss levegővel. Azután nyelvét a gégejébe baltják, orrát és szemét viaszszal tömök be, a pólusokat pedig egész testén sűrű parafarcteggel vonják be. Azután kettős koporsóba zárva eltemetik. Seymour ezuttal huszonnyolcz napig szándékozik a föld alatt maradni.

— **Égő szerelmes.** Mayer, pitteni tanító, egészen az utolsó hetekig szegény, visszavonuló életet élt, apró növendékein és gazdag herbáriumán kívül semmivel sem törődött. Az utóbbi időben azonban hittelen lett a száraz virágokhoz és az élők közt kezdett érdeklődni. Napról-napra küldözgette a hatalmas rózsabokrétákat a polgármester leányához, míg a polgármester meg nem kérte, hogy a drága szép rózsákkal is inkább csak a herbáriumát gazdagítsa. Mayerre a visszautasítás nem hatott főtűnően. Nyugodtan, szorgalmasan folytatta az előadásokat az iskolában. Vasárnap reggel azonban ünneplő ruhába öltözve, fehér nyakkendővel nyakán beállított a vendéglőshöz és száz teritékes fényes lakomát rendelt, a városi kertésznel pedig száz darab menyasszonyi bokrétát, azután kísértelt a gabonaföldekre és hangosan dalolni kezdett. Majd egy üveg petrolenomot vett elő a zsebéből és még mindig énekelve meggyújtotta a ruhát magán. Azután végig hempergőzött az éret buza között, úgy, hogy párperc alatt az egész gabnatabla lánggal égett. Az őrtől sajátos öngyilkossági módja az egész falu termését elpusztította.

— **Kedélyes párbaj.** Igen kedélyes párbaj folyt le a napokban a szt.-tamási erdőben, melynek esatánosabb volt az eleje, mint a vége. S. G. gazdatiszt, ki egy utazása alkalmával egy éltés matrónát akarván segíteni a vasuti kocsiából, hogy magán könnyítsen, a perondra tette utazó táskáját. Eppen akkor futott arra Sch. I. tartalékos hadnagy, s keresztül bukott rajta. Természetesen nagy lármát csapott, melynek eredménye az lett, hogy a gazdatiszt — arczultította. A párbaj elkerülhetlenné vált. A segédek egyszeri golyóváltásban állapotdiak meg. Mikor a párbaj napja elérkezett, S. G. bekocsizott nejével együtt Aradra. Ementek egyik vendéglőbe, hol kedélyesen töltötték az időt, míg a pillanat elérkezett. Akkor felállt, s azt mondta nejének, hogy van egy kis dolga, várjon reá, és segédeivel együtt kihajtatott a szt. tamási erdőbe. Ott már vártak reá. Elsőnek lött Sch. I., de nem talált. Akkor a gazdatiszt emelte fel pisztolyát, jó ideig czélezott. Ellenfele reszketett mint a nyárfalevél, annyival is inkább mintán tudta, hogy S. G. a legkitűnőbb lövők köze tartozik. Mikor a gazdatiszt melegegte a trefat, földhöz esapta pisztolyát, s felkiáltott:

— Eh! a vadászati tilalom a disznókra is áll, nem löhetek.

Aztán ismét visszahajtatott a vendéglőbe. Az ügynek valószínűleg folytatása lesz.

— **Az angol tűnődése.** Az angol ott ül a parton és tartja a horgot.

Egy barátja arra megy. Feltűnik neki, hogy az angol bár mozdulatlanul ül, néha-néha egyet ránt a vállán.

— Mi baja van? — kérdezi megállva mellette.

— Egy kissé nyugtalan kezdek lenni, — mondja az angol.

— És miért?

— A feleségem itt tilt mellettem. Belefordult a vízbe és hiába várom, nem jön ki.

— S mióta várja?

— Körülbelül két órája.

— **Egy peleskei nótárius.** A lillei variété színház igazgatója, mikor már kiváló mutatóványaival

hosszasan gyönyörködtette a nagyérdemű közönséget, egy értelmes macska-produkciónak befejeztével kiállt a színré és a következő nagyhatású díkeziót intézte a publikumhoz:

— Hölgyeim! Uram! A század legfényesebb kísérlete következik most. Én egy önként ajánlkozó urnak — méltóztassék csak jelentkezni — lefogom nyelni a fejét. Paranesoljanak.

Egy dufürtű ifju rögtön felpattant helyéről, s felrohant a színpadra. Levetette a nyakkendőjét és szólt:

— Szerafin azt mondta, hogy csacsi vagyok!! Én meg akarok halni.

Hatásos pózzal térdelt le és várta kivégzését. Az azonban nem következett be. Szerafin, a dufürtű ifju menyasszonya, aki szintén jelen volt az előadáson, felugrott helyéről és zokogó, rémes hangon kiáltotta:

— Nem, nem, édes Lajos, nem szabad meghalnod!

Az ifjú örömmel vette tudomásul, hogy ő nem kívánja halálát és megindult kedélyiyl borult a kis Szerafin karjaiba.

Szerafin pirulva rejté fejecskéjét Lajos kebelére, bűnbánólag rebegte:

— Oh, nem vagy csacsi! En vagyok a csacsi, én, én.

A közönség harsogó kacajjal hallgatta az őszinte nyilatkozatot.

— **Az utolsó csók.** Grebenác femesmegyei községben vadházasságban élt Kádáriu János Mojsze Szavétával, egyoláh menyecskével. Velük egy szobában lakott az öreg ember veje, Dokunka Dimitru. A szép Szavéta nem a balkéztől való urát, hanem vejét szerette s ketten elvégezték egymás közt, hogy az öregnek meg kell halni. Megbeszélték, hogy Dimitru éjjel alvasközben fogja megölni az öreget. S a héten, amint a szép Szavéta ott hevert az ura mellett ágyán s három lépésre tőlük a földön feküdt Dimitru, megcsókolta az urát: vajjon felébred-e rá? Az alvó nem is mozdult.

— Most! — sugta a menyecske.

Dimitru halkan felkelt fekhelyéről s az asszony elhúzódott az ura mellől, nehogy a gyilkos csapás az ő fejét érje; a következő pillanatban a fejsze lecsapott és a szegény Kádáriu meg volt halva. A gyilkos bűnárakat már virradóra elfogadta a csendőrség.

— **Schlick tábornok szemkendője.** Szabadságharcunk történetében szomorú szereplésével emlékeztet nevet szerzett magának Schlick osztrák tábornok, a ki selyem kendővel bekötött jobb szemével is jobban látott a csatákon épszemű kollégáinál. A tábornok a negyvenes évek elején a Debreczenben állomásozott 48-as württembergi vasasnémet ezred parancsnoka volt. Egy akkor alatta szolgált búsár lapunk egyik ismerősének így adja elő a tábornok híres fekete selyemkendőjének történetét:

A debreczeni kollégium diákjai egy nyári estén vidám hangulatban tértek haza majálisukról. Négyesével titóssal összefogódzva vonultak végig az utcákon teli torokkal énekelve a híres tilos nótát:

Debreczenben kidobolták,
Hogy a dongót ne danolják,
Csak azért is dongó,
Diri, diri dongó.

A Schlick lakása előtt állomásozó őrszem esendőségre szólította fel a dalolókat. A jókedvű diákok csak annál harsányabban énekeltek az inkriminált nótát és erős szóváltásba keveredtek az őrszemmel. A nagy zajra jött ki a tábornok a lakása erkélyére és nyomban alar-miroztatta a helyőrséget, amely hamarosan és kegyetlenül elbánt a fiatalokkal. A diákok ősi szokás szerint nem hagyták ennyiben a dolgot, hanem másnapon kísértáltak a Tizenharomváros épülő részébe, teleszedték magukat hatalmas kövekkel és azokat galléros bő köpenyek alá rejtve, helyet foglaltak a Schlick lakásával átellenes vendéglő kertjében. Adott jelle azután valószínű közönség zúditottak az ezredes ablakaira. Schlick éppen lefeküdni készült és egy jól irányzott kő vetkezés közben jobb szemén találta. Az éles kő szemébe fúródott és nyomban megfosztotta látásától őt. Ettől az időtől fogva bódított Schuck selyem kötest jobb szemén és ettől az időtől fogva volt még nagyobb bűne annak a nótának az éneklése, amely immár egy osztrák nagyságnak a szemébe került.

— **A táviratok Khinában.** A kínai táviratrendszer most már állandó összeköttetésben áll az oroszországi táviratokkal és Khinából a világ minden részébe lehet táviratozni. A fizetendő díj minden szó után 2 dollár, a miben már bennfoglaltatik a kábeldíj is. Csupán csak Hunan tartomány az, a hol a távirat eddig bevezetni nem lehetett, mert a fanatikus lakosság ellenez minden újítást.

Különfélék,

— **Székelly furaug.** Magyarország nagyobb városaiban és legtöbb mezővároskájában régen életelétették már azt a szabályt, hogy lányokat nyilvános mulatóhelyeken pinczérnőknek alkalmazni nem szabad. Ismerték és respektálták ezt a rendeletet a kézdív-

sárhelyi kocsmárosok is, még annak idején elmozdítva a nyilvános pinczérnői szolgálatból valamennyi fehér-személyt. A pinczérnők távozásával azonban a vendégek száma úgy megapadt, hogy sok bormérés esődbe jutott, a többiek pedig érzékenyen tapasztalták, hogy a „jó bor, szép lány és cigány“ nevezetű szentháromság megsejtesítésére révén a csődhöz közelednek. Hiába volt jó bor, hiába huzta a legjobb cigány: a vendégek nő-tával-itallal hamarabb beteltek, mint abban az időben, amikor még szép lányok kínálgatták őket az inni- és huzatni valóval. Végre is az isten nem azért adott a székelynak „sütnivalót“, hogy ne használja: a bormérő góbék összeheszeltek, visszahívták az elbocsátott pinczérnőket, formás szabású székelly-szöttek rokolyát adtak reájuk, olyanformát, amelyet a cselédleányok viselnek, cselédkönyvet váltottak számukra s ismét el kezdték velük mérteni a jó bort a vendégeknek. Nosza, megteltek a mulatóhelyek a régi gavallérokkal, szólott a hegedű, csengett a szép, kurtaszoknyás lányok dala és mindenekfölött fogott a hegy leve. Ez a viszszaalmodott aranykorszak azonban nem sokáig tartott, mert a rendőrség már ott is tudja azt a Mihaszna-csinálta miatyánkot, hogy „röndnek muszáj lenni.“ Egy szép holdvilágos este rendre járta a kocsmákat, felirta a vendéglősök meg a lányok nevét s valamennyi „lányos bormérés“ ellen megindította az eljárást. A furaugos góbék azzal védekeznek, hogy ők nem tartottak pinczérnőket, csak cselédleányokat s ennek bizonyítására fölmutatták a cselédkönyveket; a hatóság azonban e védekezést nem akarja elfogadni, mert szerinte olyan leányok, a kik vendéglőben férfiaknak felszolgálnak, velük malatnak, tánczolnak, dalolnak — a „cseléd“ titulusára nem tarthatnak igényt, ha a székelly-szöttek kurta köntöst viselik is. A kocsmárosok ellen indított eljárást különben még nem fejezték be s most a város kíváncsian várja: vajon elítlik-e a port a székelly kocsmárosokon, akik előre is kijelentették, hogy büntetés esetén szomjan hagyják veszni az egész políciát.

— **A jó étlap.** Egyik előkelő fürdőhelyen történt. Két uri ember ráunt a beteg kosztra, melyre gyomruk betegsége miatt ítélte őket az orvos. Elhatározták, hogy jó napot csinálnak maguknak. A rendes vendéglőben nem merték megszegni a diétát és ezért a másikba sompolyogtak.

— Nézd csak, sugja egyik pátiens a másiknak.

— Mit?

— Ott a falon.

— Ah!

Nagy hosszú táblára volt pingálva az étlap. Jobbnál-jobb fogások.

— Itt maradunk.

Ebben állapotok meg és azonnal letelepedtek a fali étlap közelében.

Ma Isten igazában jól lakuunk. Pinczér!

A frakkos szalvetás Ganijmédes oda rohant.

— Hozzon roastbeefet.

A pinczér furesa arezt vágott.

— Sajnálom, azzal nem szolgálhatok.

— Már elfogyott?! Dörmög az egyik vendég. No de seba, van ott még elég étel.

Leolvassa a fali étlapról:

— Rák majonnaise . . . Ezt hozzon.

— Sajnálom, azzal sem szolgálhatok.

— No de vaddisznó csak lesz?

— Sajnálom nem szolgálhatok.

— Akkor hát minek birdetik ezeket az ételeket és csalják be a publikumot?

A pinczér rendithetetlen nyugalommal szól:

— Tessék elolvasni a felíratot: „Ezek az ételek e helyiségben feltétlenül eltiltók.“

CSARNOK.

„Ezeregy rögeszme“.

— Regény. —

Irta: **Dumas Sándor.**

Fordította: **Publik Ernő.**

(Folytatás.)

— Aztán láttam a két testet viaskodni, hallottam fuldokló hangon segítség után kiabálni; majd eltompultak a hangok, az egyik a két alak közül leszállott az akasztófáról, a másik azonban ott maradt csüngve rajta s kétségbeesetten kalimpált kezeivel és lábaival.

— Sehogyse birtam megérteni magammal, hogy mi az, ami itt végbe ment, de akár emberi, akár ördögi munka lett legyen is, annyi bizonyos, hogy megborozgatta a hátgerincemet.

— Oda siettem.

— Látásomra az akasztott, úgy vettem észre, erősebben igyekezett hadonázni, míg alatta mereven s mozdulatlanul feküdt az a másik, aki a horogról lekerült.

— Én előbb az élőhöz siettem. Gyorsan felkusz-tam a létrán s késemmel keresztül vágtam a kötelet. Az akasztott leesett a fáról, én pedig leugrottam a létráról.

— Ez rángatózva vonaglott, míg a másik mellette mozdulatlanul terült el a földön.

— Én észrevettem, hogy a szorító burok még a szegény ördög nyakán van, letérdeltem hozzá, s nagy bajjal kiszabadítottam belőle.

— E műtét alatt, mintán kénytelen voltam az arczába nézni, legnagyobb meglepetésemre felismertem ez emberben a hóhért.

— Szemgolyói egészen kidüledtek gödreiből, arca szederjes színű s álla tátva nyitva volt; iszonyuan hörgött és horkantott.

— Tüdőkaréyai ezalatt megteltek levegővel s ő új életre tért.

— Aztán oda támasztottam egy nagy köhöz, lassanként eszmélete is visszatérni látszott, köhögött, megmozdította a nyakát s végre reám pillantott.

— Amulása nem volt nagyobb az enyémnél.

— Oh! abbé ur! — szólalt meg — ön az?

— Igen, én vagyok!

— Es mit csinál ön itt? — kérdé.

— Éppen ezt akartam én is magától kérdezni!

— Gondolkozni látszott. Még egyszer körültekint, szemei a hullára tapadtak.

— Jaj! — mondá ő s felakart állani. — Távozzunk innen abbé, távozzunk!

— Ha tetszik kedves barátom úgy mehet, de nekem először el kell végeznem a kötelességemet!

— Itt?

— Igen itt!

— Mit?

— Ez a szerencsétlen, akit ma felkötött, arra kéretett, hogy imádkozzon a lelki üdvéért?

— Az ő lelki üdvéért? Oh! abbé ur, bajos sor az nagyon, hisz ez itt maga a megtestesült sátán!

— Sátán?

— Az utolsó porcikájáig, hát nem látta, hogy..

— Nem én!

— Hát felakasztott!

— Vajjon nem megfordítva van-e a dolog, tudniillik, hogy maga akasztotta fel őt szomorú kötelességből?

— Ugy van és még se úgy van. Én már azt hittem, hogy teljesen kivégeztem, pedig csalódtam!

— A holttesthez léptem, az hideg és merev volt.

— Meghalt! — monda a hóhér. Meghalt. Ezer ördög! ez még rosszabb, fussunk abbé!

— A hóhér felugrott.

— De még sem — tette aztán bozzá — én maradni fogok. Még megteszi, hogy utánunk jön: ön úgy is szent ember s engem meg fog oltalmazni.

— Kedves barátom! — szólék a hóhérhoz, erősen a szeme közé nézve — ebben a dologban lappangnia kell valaminek. Mit keresett maga itt ebben az órában?

— Nos abbé ur, ezt úgy is meg kell mondanom egyszer, vagy a gyónáskor, vagy pedig most.

— Hát inkább most szeretnék rajta tulesni! Hanem várakozzék, mert . . .

— Egy mozdulatot tett hátra.

— Miért?

— Mert úgy vettem észre, hogy ez itt megmozdult!

— Nem, nem, egész nyugodt lehet, a szerencsétlen meg van halva.

— Azt csak ön gondolja . . . De elbeszélem most önnek, hogy miért jöttem ide s ha hazudok, hát ez álljon rajtam bosszút, aki itt fekszik!

— Beszéljen!

— Mindenek előtt meg kell jegyezmem, hogy a gaztevő nem akart gyónni. Folyton csak azzal zaklatott, hogy nincs e még itt Moule abbé, s ha tagadólág válaszoltam, nagyott sobajtott; másnak nem akarta bűneit türelmesen bevallani.

— Tudom.

— Minden öt perczen csak azt kérdezte, hogy nem érkezett-e még meg. Ez már unalmassá kezdett válni.

Mikor az akasztófa alá érkezünk, megint csak azt kérdezte. Én a nyakába akasztottam a hurokot s mondtam: Mássz fel!

Nem nagyon kérte magát, hanem mikor a létra felén járt ismét megszólalt: Várj egy kicsit, meg akarom nézni, hogy itt van e Moule abbé?

— Az szabadságodban áll! — mondtam.

— Aztán még egyszer végig nézett a tömegen s nem látva önt, mélyen felsóhajtott. Már abban a hitben

voltam, hogy mindennel készen van, s csak a lökést kell már megadnom.

— Ő észrevette mozdulatomat és mendő:

— Várák meg!

— Van még valami bajod?

— Megakarom csókolni szent talizmánomat, mely a nyakamon csüng!

Jól van — mondám — csókolgasd hát. S az érmet oda tartottam a szájához,

— Kell még valami! szóltam, mert az idő sürgetett. Ezt a talizánt temessétek el velem!

Hm! — szólék — aki a horogra kerül, annak a hagyatékában a hóhér örökösödik.

— De én úgy akarom, hogy engem érmentől temessetek be!

— Akarod! Akarod! Könnyű azt mondani!

— Igen akarom! — Megértetted?

(Folyt. köv.)

Nyilttér*)

Selyem hamisítvány. Egessünk el egy mintát a venni szándékolt fekete selyemből s a hamisítás rögtön kiderül: mert míg a valódi s jól festett selyem az elégetésnél nyomban összepödörödik és csakhamar kialszik, maga után csekély világosbarna hamut hagyván; addig a hamisított selyem (mely zsiros színű-szalonnás lesz és könnyen törlik) lassan tovább ég (minthogy rostszálai a festanyagtól telítetten tovább izzanak) és sötét barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödörödik, csak meggörbült **Heeneberg G** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben**, házhöz szállítva, postabér- és vámmentesen szívesen küld bárkinek is mintákat akár egyes öltönyekre való, akár egész végekben levő valódi selyem szövetekből. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

* E rovatban megjelenő közleményekért semmi felelősséget nem vállal el a — Szerk.

Sz. 248—1893.

95. 1—1.

bir. végr.

Pótárverési hirdetmény.

A Balázsfalvi „Patria“ takarékpénztárnak vingárdi Salamon József hagyatéka ellen 1200 frt főke követelése s járulékaikért alólirt kiküldött által e hó 1-én e hó 24-ére kitűzött és a helyi Gyulafehérvári Hírlap 31-ik számában e hó 3-án megjelent árverési hirdetményre vonatkozólag közhírré tétetik, miszerint a pinze edények közül egy 7000 liter nagyságu és egy 3400 liter nagyságu hordóra nézve az árverés visszavonatik, a miről árverezni szándékoztak és érdekeltek ezen hirdetmény által értesítettek.

Gyulafehérvárt, 1893. augusztus 15-én.

Csia Lázár, bir. végr.

HIRDETÉSEK.

Elővigyázat a

ZACHERLIN

bevásárlásánál,

ezen leghathatósabb szernél mindenféle rovarok ellen.

Vevő: „Miért nyujt nekem nyitott rovarport? hisz én Zacherlint kértem és ez tudvalevőleg csak palaczkokban kapható. Jól tudom, hogy szédelgés az, ha a híres Zacherlint papírcsomagokban adják; ez csak közönséges rovarpor lehet. Vagy adjon egy bepecsételt palaczkot, a melyen Zacherl fel van írva, vagy a pénzemet vissza. Megeselné nem hagyom magamat.

A palaczkok ára: 15 kr., 30 kr., 60 kr., 1 frt. A „Zacherl“ hintó 30 kr.

Kapható:

Gyulafehérvár: Frölich Gyula, Szentgyörgyi M. gyógyszer, Jakabfy Albert, Nagy József.

Abrudbányán: Molnár Árpád.

Balázsfalván: Salmen J., Schiszl Károly, Simberger Salamon gyógyszer.

Nagy-Enyeden: Czirner J. József, Winkler János, Bisztricsány Lajos.

Mar-Ujváron: Virág Tamás.

Piskin: Ferber János, Zeidner Gusztáv.

Szász-Sebesen: Binder Lajos gyógyszer, Schneider Vilmos gyógyszer, Ohnitz János, Gross J. János.

Szászvároson: Vlad Miklós gyógyszer, Zobel W. G., Németh János, Vallepa F.

48 5—6

Valódi

TIROLI POSZTÓ

férjak és nők részére

BAUER RUDOLF-tól

Innsbruck, Rudolfstrasse 4.

Kész öltönyök, időszaki felsők, Jop-
penek, kalapok stb. 70 9—10

Sárgféle batóságilag vizsgáltatott

KALODONT

A
(fogak szépsége)
elismert nélkülözhetlen

fogtisztító-
szer

Aromatikus felfrissítő
és nagyon alkalmas
utazásokon.

Bel- és külföldön nagy
sikerrel bevezetve.

Alkalmas bepakolása,
olcsósága és tisztasága
folytán, udvarok,
nemesség és egyszerű
polgári házakban ta-
lálható.

*

Ara 35 kr.

*

77. 7—11.

Óvakodjanak

a miénkhez hasonló el-
csomagolt értéktelen
utánzásoktól.

A legjobb óvszer fer-
tőtető betegségek
ellen.

Elismert levelek
alegfelsőbb kö-
rökből.

Minden gyógyszerárak
és illatszerek árusoknál
kapható.

Ara 35 kr.

*

KALODONT

Mindennemű fogfájdalmat

sőt akkor is
midőn a fogak odvasak vagy meg van-
nak rontva,

tüstént és maradón eltávolít
a hirneves indiai kivonat.
Kitűnőségénél fogva annak egy
háztartásnál sem kellene hiá-
nyozni.

Gyulafehérvárt, valódián kapható:

35 kros üvegcsében a fő-
raktárban

Frölich Gyula
gyógyszerésznél.

105 11—12

Brassói portland

és

román csementet

kitűnő minőségben olcsó ár mellett ajánl

Jakabfy Albert.

94. 2—6.